

РЕШЕНИЕ

№ 2083

гр. София, 30.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1017** по описа за **2023** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на полицейски орган при, СДВР, чрез юрисконсулт против решение № 5229 от 20.12.2022 г., постановено по н.а.х.дело № 11432/2022 г. Софийски районен съд, НО, 97-ми състав. Действително жалбата е неперсонифицирана, но от приложеното пълномощно на юрисконсулта следва да се приеме, че полицейският орган е мл. инспектор, полицай в ОСПС Ал. С.. Решението се обжалва, като неправилно и незаконосъобразно, постановено в противоречие с материалния закон. От съда се иска да отмени обжалвания съдебен акт, като постанови нов, с който да потвърди издадената заповед за задържане. Представени са писмени бележки, направено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В с.з. касатор с представлява от пълномощник, който поддържа жалбата.

Ответникът, представляван от пълномощник иска от съда да постанови съдебен акт, с който да остави в сила решението на СРС. Претендира разноски, съгласно представен списък, както и възразява прекомерност на претендираното адв. възнаграждение на ответната страна.

Представител на Софийска градска прокуратура, излага становище за

неоснователност на касационната жалба

XX-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена от надлежна страна в законоустановения срок, срещу съдебен акт, който подлежи на инстанционен контрол, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира решението за валидно, допустимо и за правилно, издадено в съответствие с материалния закон.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

С решение 5229 от 20.12.2022 г., постановено по н.а.х.дело № 11432/2022 г. Софийски районен съд, НО, 97-ми състав е отменил Заповед за задържане на лице с рег. № 3382-997/20.08.2022 г., издадена от полицейски орган при ОСПС-СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ответник е задържан за срок от 24 часа.

За да отмени оспорения административен акт, съдът е приел, че заповедта е издадена в нарушение на чл. 146, т. 4 и т. 5 от АПК.

Настоящата касационна инстанция споделя изводите на въззивния съд. Заповедта е издадена в нарушение на изискванията за форма, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 2 - т. 5 от АПК.

Относно изискванията за форма и съдържание на оспорената заповед се установява, че тя не съдържа фактически основания за задържането, съгласно нормата на чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР. Цитирането на приложимата норма на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР не е достатъчно, за да се приеме, че са спазени изискванията на закона. В заповедта е посочено само и единствено "чл. 133 от НК", което не представлява фактическо основание за задържането. При цялостна липса на мотиви не става ясно въз основа на какви факти и обстоятелства административният орган е направил обосновано предположение, че лицето е извършило престъпление или е съпричастно към извършването на такова. Предвид липсата на конкретни обстоятелства, които са обосנוвали задържането, настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на СРС, че актът е издаден в противоречие с материалния закон. Следва да се има предвид, че по реда на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Оспорената заповед е издадена в нарушение и на чл. 6 АПК. Целта на задържането по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление или да се укрие. Оспорената заповед не съответства на посочените цели. В тази връзка полицейското задържане задължително трябва да е обосновано с конкретни факти, които да сочат връзка между задържания и конкретното извършено правонарушение, каквито в разглеждания случай не са налице.

Решението е правилно. СРС е изяснил релевантните за спора факти и е приложил правилно материалния закон. Не са налице са сочените в жалбата касационни основания по чл. 209, т. 3 АПК. СРС е постановил съдебния си акт при правилно приложение и обсъждане лишената от каквито и да е фактически основания ответник

да е извършил простъпка, от което да се прави предположение за наличие на данни за извършено престъпление, на което основание е бил задържан ответника. СРС излага единствено правилните съображения, при това след активно поведение от страна на съда, по отношение на полицейските служби да се представят доказателства по комплектоване на административната преписка. От изпълненото разпореждане на съда и приложените доказателства няма предположение, не става дума за обосновано такова за налични данни за извършено престъпление. По задържането на ответника по реда на чл. 72, т. 1 от ЗМВР няма нито фактическо описание какви действия са извършени за да се предположи към момента на задържането извършването на престъпление по чл. 133 от НК - Който причини другиму по непредпазливост тежка или средна телесна повреда. Няма посочване на „другиму“, както и няма докладна от полицейски служител за посетено местопроизшествие и установено лице, за което да има данни да е извършил противоправно деяние.

Съгласно нормата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР, полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление. В чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, изрично е предвидено, че заповедта следва да съдържа фактическите и правни основания за задържането. Това е в пряка връзка и с решението от 24 юни 2014 г. на ЕСПЧ по делото П. и П. срещу България по жалби № 50027/08 и № 50781/09, според което чл. 5, § 1, б. "с" (буква "в") от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи изисква лицето да е задържано по "обосновано подозрение", че е извършило престъпление и че такова подозрение не може да бъде общо и абстрактно (параграф 46). Поради това задържането следва да бъде обосновано с конкретни данни за извършване на престъпление от съответното лице или данни за съпричастност на лицето към извършването на конкретно престъпление. В случая заповедта не отговаря на изискванията по чл. 74, ал. 2, т. 2 от ЗМВР, тъй като съдържа бланкетно изявление на органа, че има данни за извършено престъпление – такова по чл. 133 от НК. Тези мотиви не обосновават данни за участие на ответника в извършването на каквото и да било престъпление, което да е наложило задържането му срок от 24 часа. При липсата на конкретни фактически основания, следва изводът, че не се установяват материалноправните предпоставки по чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР и наложената принудителна административна мярка не съответства на предвидените от закона цели - предотвратяване извършването на престъпление или укриване на деца. Изложените в касационната жалба подробни съображения относно наличието на фактически основания в акта за задържане и наличието на данни за извършено от задържаното лице престъпление са недоказани.

При тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно и следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за адвокатско възнаграждение в размер на 400. 00 лв. на основание чл. 8, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Претенцията за разноски е по определените в предходната редакция на Наредбата минимални размери на възнагражденията и е в нормативно минимален размер, което лишава възражението за прекомерност на адв. възнаграждение от смисъл

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, , XX-ти касационен състав на АССТ,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5229 от 20.12.2022 г. на Софийски районен съд, НО, 97 състав, постановено по н.а.х.дело № 11432/2022 г. По описа на СРС.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – МВР да заплати на С. Б. Б., сумата от 480.00 /четиристотин и осемдесет/ лева, представляваща съдебно - деловодни разноси.

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.